

Arrest

nr. 188 688 van 21 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Irakees te zijn van Arabische origine, geboren op 07 oktober 1990 in de wijk al Amin, Bagdad. U groeide daar op samen met uw vader A.W.A.K.H., uw moeder A.W.I.M.S., uw drie broers, Q., An. en Ab. en zes zussen, Ha., M., R., A. S. en Sa.. Op 04 juli 2015 verhuisden jullie naar het huis van uw tante langs vaderskant, S.K.H., in al Dora wijk. U ging naar school tot het vijfde jaar van het middelbaar onderwijs en werkte van jongs af aan in het sanitair bedrijf van uw vader. Door een tekort aan werk ging u vanaf april-mei 2015 niet meer werken.

Jullie woonden als soennitisch gezin in een sjiitische wijk. In de jaren na de val van Saddam had een deel van de soennitische families hun huis als schuiladres aangeboden ter bescherming van de sjiitische milities tegen de Amerikaanse troepen die hen zochten. Deze families worden bijgevolg ook nu nog door de milities gedoogd. De andere families dienen geld te betalen in ruil voor bescherming. U en

uw familie zouden doorheen de jaren meermaals zijn bedreigd en aangespoord om te vertrekken. Omdat jullie over te weinig financiële middelen beschikten om jullie aanwezigheid in de wijk te "kopen", stonden de sjiiitische burens altijd garant voor uw gezin waardoor jullie jarenlang geduld werden door de milities Jaish al Mehdi (JAM) en later Asaeb Ahl al Haq (AAH). Eind juni 2015 werden jullie echter opnieuw benaderd door AAH. Zij kwamen naar uw huis en zegden uw vader dat jullie als soennieten niet meer welkom waren in de wijk. Jullie moesten binnen de twee dagen verhuizen. Echter, omdat jullie nergens naartoe konden, bleven jullie in het huis wonen. Uw vader zou de burens gevraagd hebben om opnieuw voor jullie gezin garant te staan.

Op 2 juli 2015 vertrok uw vader naar zijn werk en keerde hij nooit meer terug. 's Anderendaags gingen jullie naar uw vader op zoek in het politiekantoor van al Amel en in het ziekenhuis van al Yarmouk. Uw moeder had bovendien op 3 juli 2015 klacht ingediend tegen onbekenden in het politiekantoor van al Amel maar heeft het proces-verbaal nooit ontvangen. Toen zij er een eerste keer naar vroeg, werd gezegd dat het document verloren was. De tweede keer zouden de politieagenten onderhandeld hebben over haar eerbaarheid. U vond uw vader op 4 juli 2015 terug in het forensisch centrum van Tob al Adli. Hij bleek gedood door een kogel in het hoofd en de borst. U bent ervan overtuigd dat AAH hem heeft ontvoerd en vermoord. Uw vader werd diezelfde dag begraven. U kon uw gevoelens op dat moment evenwel niet meer de baas en vernederde de milities en hun leider, Sheikh Qaiz, op straat in het bijzijn van de buurtbewoners. Uw burens waarschuwden u dat u moest zwijgen. Enkele uren na de scheldpartij belde uw vriend H.K., een sjiiet die vermoedelijk mensen binnen AAH kent, u op met de waarschuwing dat u samen met uw gezin moest vluchten. Omwille van wat u gezegd had, zou u namelijk nog diezelfde dag hetzelfde lot als uw vader ondergaan. Uw volledige gezin is die dag naar al Dora vertrokken en u besloot het land te verlaten.

U vloog op 18 augustus op legale wijze van Bagdad naar Turkije. Vervolgens reisde u via Griekenland en de Balkanroute tot in België waar u op 31 augustus 2015 aankwam. U diende uw asielaanvraag in op 2 september 2015.

Ter staving van uw asielrelaas en identiteit legde u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart (d.d. 06/07/2011), nationaliteitsbewijs (d.d. 18/12/2011) en de overlijdensakte van uw vader (d.d. 04/07/2015). Verder legde u kopieën neer van de identiteitskaart van uw vader (d.d. 14/05/2014), zijn woonstkaart (d.d. 04/07/2010) en voedselrantsoenkaart (d.d. 23/09/2013).

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van onderstaande redenen.

Er dient te worden opgemerkt dat u het keer op keer naliet duidelijk en eenduidig te antwoorden en dat u bijgevolg de indruk wekte vragen en antwoorden te willen omzeilen.

Gevraagd naar wanneer AAH voor het eerst in juni 2015 bij u langskwam, vroeg u wat u zich diende te herinneren. U uitgelegd dat u de datum bij benadering diende te geven, stelde u zich dat niet te herinneren omdat men in dergelijke situaties geen datums gaat onthouden. U kon verder enkel specifïëren dat AAH enkele dagen voor de moord op uw vader langskwam. Vervolgens gepeild naar wie op dat moment thuis was, herhaalde u dat men in dergelijke situaties niet gaat onthouden wie thuis is (CGVS, p. 19-20). Verder geïnformeerd naar hoe de militieleden eruit zagen, vroeg u of u het gezicht diende te beschrijven. Uitgelegd dat een beschrijving van het gezicht, de kledij, het uiterlijk en alle andere elementen die u zich kunt herinneren, verwacht werd, vroeg u opnieuw: 'van diegene op straat of diegene die bij ons langskwamen?'. U verduidelijkt dat we het nog steeds over de eerste benadering hadden, wist u uiteindelijk te vertellen dat u de militieleden niet gezien had en dus geen verdere informatie kon bieden (CGVS, p. 20). Later gepolst of de militie u sinds uw vertrek nog kwam zoeken, antwoordde u dat zij u zeker zullen vermoorden als u daar was gebleven. Nogmaals geïnformeerd of zij u komen zoeken zijn, herhaalde u dat zij u vandaag zouden komen vermoorden. U erop gewezen dat u niet antwoordde op de vraag, verklaarde u dat H.K. u had gezegd het huis te verlaten en dat dat betekende dat u vandaag vermoord zou worden. Bij een laatste poging, zei u uiteindelijk dat u niet wist of ze u nog waren komen zoeken. Gepeild of u hieromtrent iets van de burens had vernomen sinds uw vertrek uit de wijk, gaf u enkel aan dat de burens u hadden verteld dat het fout was de militie uit te schelden omdat zij de gevolgen van dergelijke daden kennen (CGVS, p. 28). Doorheen het volledige gehoor zijn tal van dergelijke voorbeelden aan te duiden. Zo had u het bijvoorbeeld over de schrik waarin u en uw familie leefden in het tijdperk van AAH, maar kon u dit tijdperk geenszins situeren in de tijd. U legde uit dat u zoveel haat voor de militie voelt, dat u niet op zoek gaat naar nieuws (CGVS, p. 8-9). Betreffende het zogenaamde bezoek van AAH eind juni 2015, kon u niet duiden waarom u wist of dacht dat het om AAH ging. Er zijn geen anderen, luidde uw verklaring (CGVS, p. 19). U kon verder niet

verduidelijken waarom u denkt dat AAH uw vader vermoordde. U bleek 100% zeker te zijn van de daders, maar kon geen concrete motieven aanhalen voor deze assumptie (CGVS, p. 26). Ook wat betreft de talloze vragen aangaande de vervolging die u in het verleden zou ondergaan hebben, bleek u niet eenduidig te kunnen antwoorden. Aanvankelijk stelde u vóór 2015 nooit moeilijkheden of problemen in uw wijk of daarbuiten gekend te hebben. U stelde daarentegen de vraag: 'welke problemen kunnen we hebben, we gingen op onze weg (naar het werk) en keerden zo terug' (CGVS, p. 9). Hoewel u later wél meermaals aanhaalde in het verleden vervolgd te zijn geweest, was u niet capabel deze vervolging duidelijk vorm te geven. U haalde de slechte omstandigheden op school aan, maar kon hierover niet uitweiden (CGVS, p. 10-11). U had het over controles van identiteitskaarten van soennieten aan de controleposten, maar u bleek achteraf zelf nooit te zijn tegengehouden (CGVS, p. 9). U had het over de milities die vrezden dat soennieten in sjiiitische gebieden bepaalde dingen (informatie) zouden overbrengen, maar kon niet verduidelijken wat u daar precies mee bedoelde. De milities zouden jullie daarom achtervolgen van zodra jullie zich verplaatsten, zoals naar de markt gaan, maar zelf werd u nooit achtervolgd (CGVS, p. 20). Verder gaf u tevens geen duidelijk overzicht over de vroegere pogingen tot ontheemding en kon u ze niet concretiseren (CGVS, p. 15-16). Op geen enkel van bovenstaande vragen kon u een rechtstreeks en duidelijk antwoord geven, hetgeen ernstig doet twifelen aan uw welwillendheid, minstens de ernst van uw relaas.

Er kunnen voorts nog enkele inhoudelijke bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen waardoor uw geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw beweerde vrees voor vervolging, verder op de helling komt te staan

U was vooreerst erg onsamenhangend en vaag wat betreft de omstandigheden waarin u de militie AAH beledigd zou hebben, hetgeen doet twifelen aan de waarachtigheid hiervan. Toen jullie het lijk van uw vader ontvingen, zou u de militie beginnen uitschelden zijn en onder meer gezegd hebben dat zij moordenaars zijn. De omstaanders zouden u gewaarschuwd hebben te zwijgen, erop gewezen hebben dat hetgeen u zei foutief was en dat u de gevolgen van wat u zei zou moeten dragen (CGVS, p. 18). Gepeild naar wie de omstaanders waren die u dit zouden gezegd hebben, herhaalde u: 'De mensen. Ik was hen (de militie) aan het uitschelden en dat was gevaarlijk. Mijn vrienden stonden daar en de mensen stonden daar' (CGVS, p. 18). Wie die mensen dan precies waren, bleef gedurende het ganse gehoor onduidelijk. U kon voorts ook de tijdsspanne tussen het ontvangen van het lijk, de uitvaart en de scheldpartij namelijk niet uitklaren (CGVS, p. 18-26).

Voorts is het eens zo opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord heeft gerept over deze scheldpartij, nochtans dé aanleiding voor uw vlucht uit Irak. Zo verklaarde u op de DVZ dat uw vader werd begraven op de dag dat hij teruggevonden werd en dat uw vriend H.K. u vervolgens belde om u te waarschuwen dat u niet thuis mocht blijven of dat u anders, net als uw vader vermoord, zou worden. U vermoedde dat H.K. over de moord op uw vader had gehoord en dat hij ergens had gehoord dat diezelfde militie ook u wilde vermoorden (CGVS vragenlijst, vraag 5). U haalde de scheldpartij op geen enkel moment aan ondanks het feit dat dit de directe aanleiding zou geweest zijn voor uw vlucht uit het land (CGVS, p. 26). Zo zou u volgens uw verklaringen op het CGVS niet van plan geweest zijn om naar het buitenland te vluchten na de eerste benadering van AAH of na de moord op uw vader. Pas wanneer uw vriend H.K. u verwittigde dat u na het beledigen van de milities moest vluchten omdat u dreigde vermoord te worden, besloot u het land te verlaten. Dat u een (indirect) conflict zou gekend hebben met de milities is een essentieel onderdeel van uw asielaanvraag en een noodzakelijk element in het beoordelen van uw vrees voor vervolging vermits dit element betrekking heeft op het al dan niet persoonlijk viseren van uw persoon door de milities. Dat u op de DVZ een dermate essentieel element van uw relaas niet vertelde, is hoogst opmerkelijk en doet vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas. Dat u hen effectief zou beledigd hebben, blijft dan ook zeer de vraag. Ongeacht uw vage verklaringen, haalde u namelijk ook aan al uw hele leven bang te zijn voor de milities. Zo verklaarde u dat jullie de meeste van jullie dagen bang waren. Jullie gingen naar het werk en keerden rechtstreeks terug naar huis. Na iedere dag bedankten jullie God voor jullie veilige terugkeer (CGVS, p. 8). U durfde zich als jongere ook niet zoals andere jongeren te kleden uit schrik als jongeman ontvoerd te worden door de milities (CGVS, p. 9). U probeerde ook zoveel mogelijk controleposten te vermijden en ging over het algemeen weinig naar buiten (CGVS, p. 9). Dat u in deze sfeer de milities publiekelijk zou uitschelden, is dan ook weinig waarschijnlijk. Het geheel van bovenstaande elementen, uw schrik voor de milities, uw vage verklaringen en de omissie van de scheldpartij in uw verklaringen op de DVZ, plaatst aldus de geloofwaardigheid van uw relaas verder in vraag.

Vervolgens is ook de rol van H.K. in de nasleep van de scheldpartij erg onduidelijk. Hij zou u enkele uren na de scheldpartij gebeld hebben met de waarschuwing dat u het huis moest verlaten omdat u anders hetzelfde lot als uw vader zou ondergaan (CGVS, p. 19). U gevraagd hoe H.K. wist dat u vermoord zou worden, verklaarde u dat dergelijk nieuws zich rap verspreidt in een volkswijk als de uwe. Nogmaals gepeild hoe hij dan zou gehoord hebben dat de militie u wilde vermoorden, zei u: 'Wie heb ik uitgescholden? Voor de militie word ik beschouwd alsof ik de god heb uitgescholden' (CGVS, p. 27). U

antwoordde telkens naast de kwestie. Gepolst of H.K. enkel uitging van vermoedens, verklaarde u dat hij het zeker wist gezien hij anders zou gezegd hebben dat u thuis mocht blijven. Pas nadat u uitdrukkelijk werd gevraagd of H.K. connecties had bij de milities, stelde u dat hij waarschijnlijk vrienden had die lid zijn van AAH, gezien hij op die manier te weten gekomen is dat er iets met u zou gebeuren. Dat u niet spontaan en direct aangaf dat H.K. vrienden heeft bij de militie en deze mogelijkheid pas opperde nadat u er uitdrukkelijk naar werd gevraagd, is niet aannemelijk. Bovendien blijkt u verder niet te weten van wie H.K. dan specifiek de informatie zou vernomen hebben. U hiernaar gevraagd, bleef u opnieuw vaag. U verklaarde dat als AAH iemand wil vermoorden, zij zich geen zorgen maken over mogelijke passanten (CGVS, p. 27). U de vraag een laatste keer uitdrukkelijk voorgelegd, kon u plots wel helder antwoorden: 'hij heeft dat gehoord van zijn vrienden die aangesloten zijn bij de milities en hij heeft me meegedeeld dat ik vandaag vermoord zou worden. Moet ik hem dan vragen van wie hij dat vernomen heeft?'. U erop gewezen dat dat toch wel belangrijke informatie is, haalde u vervolgens een nieuwe versie van uw verhaal aan. U verklaarde ditmaal: 'Als de milities iemand willen vermoorden, gaan zij wandelen en dat rondvertellen. Toen ik AAH uitschold, stonden daar zeker mensen die dit uit eigenbelang aan de milities hebben gezegd. Dat H.K. iets horen vallen heeft, is normaal.' (CGVS, p. 27). Er kan duidelijk gesteld worden dat u ook over dit onderwerp weinig concreet was, de vragen niet eenduidig beantwoordde en geen duidelijkheid kon scheppen.

Of de militie u nog zijn komen zoeken, blijft eveneens onbeantwoord. Zoals hierboven reeds uiteengezet, antwoordde u erg ontwijkend op de vragen hieromtrent. U herhaalde dat de milities u vandaag zouden vermoorden mocht u in Irak zijn. Uiteindelijk gaf u toe niet te weten of de militie u kwam zoeken na de scheldpartij gezien u onmiddellijk, na de waarschuwing van H.K., vertrokken bent (CGVS, p. 27-28). U gevraagd of u zich hieromtrent geïnformeerd had bij de burens, gaf u geen antwoord. U begon daarentegen over wat uw burens hadden gezegd tijdens de vermeende scheldpartij (CGVS, p. 28). Dat u op geen enkele manier lijkt geïnformeerd te hebben naar het feit of u gezocht werd door militieleden, heeft weinig blijk van een oprechte interesse in uw eigen situatie. Nochtans vormt de vraag of de militie u kwam zoeken een essentieel onderdeel in de beoordeling van uw (actuele) vrees voor vervolging. Gepeild naar waarom u ook in een andere wijk gevaar zou lopen, verklaarde u dat hun bronnen overal zijn en dat u gearresteerd zou worden indien u niet door de militie vermoord zou worden. Waarom u plots verklaarde dat u gearresteerd zou worden, legde u uit: 'gewoon omdat ik soenniet ben. Ze (de militieleden) zouden het wel regelen met leger en politie om geld te krijgen en ons op te sluiten' (CGVS, p. 29). Dat u gearresteerd zou worden, is evenzeer louter een vermoeden en kent geen enkele grond. U erop gewezen dat u nochtans – voor zover u weet- nooit gezocht geweest bent door de milities, verklaarde u plots dat zij u nooit kwamen zoeken omdat u het land verlaten had. U echter geconfronteerd met het feit dat de milities niet weten dat u in het buitenland vertoefd, negeerde u deze opmerking en verwees u naar de algemene situatie. Zo verklaarde u dat u zou ontvoerd of vermoord worden van zodra er zich een explosie in een sjiitisch gebied zou voordoen (CGVS, p. 29). Deze uitspraak heeft helemaal geen betrekking op uw asielrelaas en is enkel een veronderstelling die op geen enkele manier gestaafd werd door concrete aanwijzingen.

Dat uw vader gedood werd, wordt door het CGVS niet betwist. Echter, hoewel dit een betreurenswaardige gebeurtenis is, wijst niets erop dat u enkel op basis hiervan eveneens vermoord zou worden of gevaar zou lopen. Uw vader werd namelijk tussen 2 en 4 juli 2015 vermoord maar waar en in welke omstandigheden dit gebeurde, is volkomen onduidelijk. U kwam dienaangaande niet verder dan het uiten van de loutere bewering dat hij zeker en vast ontvoerd en vermoord werd door AAH (CGVS, p. 26) De enige zekere informatie waarover u beschikt, is dat u op 4 juli 2015 uw vader in het forensisch centrum heeft gevonden. Gepeild naar waarom u denkt dat hij ontvoerd werd, verklaarde u alleen dat hij niet terugkeerde van zijn werk en dat hij nergens anders naartoe kon gegaan zijn. U gevraagd hoe u weet dat AAH de dader is, legde u uit dat AAH de andere milities runt en de moordenaars verdeelt, een uitspraak die u niet nader verduidelijkte. U besloot met de loutere stelling dat u er 100% van overtuigd bent dat AAH uw vader vermoord heeft. Gevraagd waarom u zo zeker bent, verklaarde u dat zij de controle hebben (CGVS, p. 26). Dat AAH de controle zou hebben over de wijk volstaat niet om te besluiten dat zij uw vader doodden. U brengt geen concrete elementen aan die uw vermoeden dienaangaande kunnen staven of die aantonen dat uw vader geen willekeurig slachtoffer was doch wel bij een op zijn persoon gerichte aanval om het leven kwam.. Dat u bijgevolg omwille van de dood van uw vader ook gevaar zou lopen, heeft u dan ook geenszins aangetoond.

Gezien het geheel aan bovenstaande bevindingen heeft u het CGVS niet weten te overtuigen van de waarachtigheid van uw asielrelaas en heeft u bijgevolg niet aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelede documenten konden geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. De overlijdensakte van uw vader toont enkel aan dat uw vader gedood werd door een

kogel in het hoofd en in de borst maar vertelt verder niets over de daders, hun motieven of dat u in het vizier van AAH kwam te staan. De identiteitskaart van uw vader bevestigt voorts enkel zijn persoonsgegevens. Deze staan niet ter discussie doch hebben geen meerwaarde voor de beoordeling van uw asielrelaas. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart en voedselrantsoenkaart staven tot slot enkel uw identiteit en herkomst, hetgeen ook niet wordt betwist door het CGVS.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina

1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiaire beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van

het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker merkt op dat hij en zijn familie in een constante vrees leefden, zeker wanneer de bedreigingen van AAH concreet en ernstig werden. Hij stelt tijdens zijn gehoor meermaals te hebben aangegeven dat hij zich de concrete data van al wat is voorgevallen niet kan herinneren omdat hij en zijn familie in een bijzonder stresserende en gevaarlijke situatie trachtten te overleven. Hij merkt tevens op dat zijn vader vermoord werd teruggevonden na te zijn gedood door een kogel. Hij stelt dat zijn vader geen conflicten of vijanden had en dat hij enkel door de sjjiitische milities werd bedreigd, zodat verzoeker ervan overtuigd is dat deze milities achter de moord op zijn vader zitten, temeer daar zij verzoeker en zijn familie net voor de dood van zijn vader meer en meer bedreigden en aanmaanden om hun wijk te verlaten. Volgens hem is het onmogelijk om sluitend bewijs te vinden om aan te tonen dat de sjjiitische milities achter de dood van zijn vader zitten. Hij wijst erop dat zijn moeder onmiddellijk na de verdwijning van zijn vader klacht indiende bij de politie tegen “onbekenden”, “*simpelweg omdat ook de politie samen werkt met de milities en haar moeder aldus onmogelijk rechtstreeks de milities kon beschuldigen van de verdwijning van haar man*”. Hij meent dat de commissaris-generaal de omstandigheden waarin zijn gezin diende te overleven uit het oog verliest en geen enkel inlevingsvermogen toont. Verzoeker merkt ook op dat hij zich in het huis bevond toen de milities langskwamen, maar dat hij zich niet durfde te tonen uit vrees te worden vermoord, hetgeen volgens hem de reden is waarom hij de milities niet heeft gezien en van deze mannen geen beschrijving kon geven.

Aangaande het scheldincident stelt verzoeker toen in alle staten en hysterisch te zijn geweest. Hij had net zijn vader verloren en schold de verantwoordelijke voor diens dood uit. Hij meent dat niet kan worden verwacht dat hij zich de specifieke mensen herinnert die hem trachtten te sussen. Tevens voert hij aan dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet de kans kreeg om in detail op zijn asielaanvraag in te gaan, dat hem werd gevraagd alles kort te vertellen en dat hij dan ook niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de manier van werken van verweerder en de DVZ. Hij stelt dat hij zich op de DVZ niet kon laten bijstaan door een advocaat en dat hij volledig vertrouwde op hetgeen de diensten hem meedeelden.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij uiteraard niet met zekerheid kan weten hoe H.K. te weten kwam dat de milities planden om hem te vermoorden. Hij weet wel zeker dat H.K. goede contacten had met de milities, dat hij een goede vriend is en dat als hij een waarschuwing geeft, verzoekers leven in gevaar was en hij dit serieus moest nemen en niet anders kon dan te vluchten.

Verder wijst verzoeker erop dat er niet aan wordt getwijfeld dat zijn vader werd vermoord, noch aan het feit dat hij en zijn gezin als soennitische moslims in een sjiitische wijk woonden. Hij stelt dat de commissaris-generaal op de hoogte is van de terreurdaden van de sjiitische milities, van hun manier van werken en van hun aanslagen op soennitische burgers. Hij stelt tevens dat hij en zijn moeder onmogelijk documenten konden bekomen uit hun sjiitische buurt *“waarin de politie aangaf dat haar vader inderdaad vermoord werd door de milities. Dergelijke documenten worden simpelweg niet afgegeven. Het is dan ook bijzonder onredelijk, onzorgvuldig en simplistisch om gewoonweg te stellen dat – ook al wordt de moord op haar vader niet betwist – verzoekende partij maar had moeten aantonen dat hij gedood werd door de milities en dat zij met concreet bewijs moet komen dat ook haar hetzelfde lot te wachten staat. De enige manier waarop verzoekende partij dit zou kunnen aantonen, is wanneer het te laat zou zijn en ook zij in het mortuarium terug gevonden zou worden...”* Voorts merkt verzoeker op dat zij nergens in Bagdad veilig waren en dat hij en zijn familie nooit van plan waren om hun land te verlaten, maar dat hij geen andere mogelijkheid zag dan te vluchten na het verlies van zijn vader en de bedreigingen aan zijn adres.

Verder meent verzoeker minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst naar een reeks rapporten en artikels en stelt dat de commissaris-generaal de situatie in Bagdad tracht te minimaliseren om aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te kunnen weigeren. Hij wijst er tevens op dat hij als soenniet het slachtoffer riskeert te worden van het geweld van de sjiitische milities.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met acht persartikels (stukken 3-10).

Per drager brengt verweerder op 4 mei 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 6 februari 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Met een aangetekend schrijven van 5 mei 2017 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota een bundel met zes bijkomende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat zijn vader werd vermoord en dat hij en zijn familie werden bedreigd door een sjjiitische militie nadat hij deze publiekelijk had uitgescholden. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij doorheen zijn gehoor naliel duidelijk een eenduidig te antwoorden waardoor hij de indruk wekte vragen en antwoorden te willen omzeilen, (ii) hij slechts vage verklaringen aflegde over de omstandigheden waarin hij de sjjiitische militie zou hebben beledigd, (iii) hij op de DVZ geen enkele melding maakte van zijn scheldpartij ten aanzien van de sjjiitische milities, hoewel dit dé aanleiding voor zijn vlucht uit Irak zou zijn, en het bovendien niet aannemelijk is dat hij in de door hem geschetste context zou overgaan tot het publiekelijk beledigen van de milities, (iv) hij geen bijkomende informatie kan verschaffen over de rol van H.K. in zijn asielrelaas, (v) hij incoherente en vage verklaringen aflegt op de vraag of de sjjiitische militie(s) hem nog kwam(en) zoeken sinds zijn vertrek uit Irak, (vi) hij geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de dood van zijn vader is gelinkt aan de sjjiitische milities, en (vii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt de voormelde pertinente motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen, integendeel. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen, het opwerpen van nog meer blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder evenwel *in concreto* te trachten voormelde motieven te weerleggen, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Waar verzoeker stelt dat hij zich de data van hetgeen hij meemaakte niet kan herinneren omdat hij en zijn familie in een bijzonder stresserende en gevaarlijke situatie trachtten te overleven, dient erop gewezen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet enkel over concrete data geen coherente en geloofwaardige verklaringen kon afleggen:

“Gevraagd naar wanneer AAH voor het eerst in juni 2015 bij u langskwam, vroeg u wat u zich diende te herinneren. U uitgelegd dat u de datum bij benadering diende te geven, stelde u zich dat niet te herinneren omdat men in dergelijke situaties geen datums gaat onthouden. U kon verder enkel speciïeren dat AAH enkele dagen voor de moord op uw vader langskwam. Vervolgens gepeild naar wie op dat moment thuis was, herhaalde u dat men in dergelijke situaties niet gaat onthouden wie thuis is (CGVS, p. 19-20). Verder geïnformeerd naar hoe de militieleden eruit zagen, vroeg u of u het gezicht diende te beschrijven. Uitgelegd dat een beschrijving van het gezicht, de kledij, het uiterlijk en alle andere elementen die u zich kunt herinneren, verwacht werd, vroeg u opnieuw: ‘van diegene op straat of diegene die bij ons langskwamen?’. U verduidelijkt dat we het nog steeds over de eerste benadering hadden, wist u uiteindelijk te vertellen dat u de militieleden niet gezien had en dus geen verdere informatie kon bieden (CGVS, p. 20). Later gepolst of de militie u sinds uw vertrek nog kwam zoeken, antwoordde u dat zij u zeker zullen vermoorden als u daar was gebleven. Nogmaals geïnformeerd of zij u komen zoeken zijn, herhaalde u dat zij u vandaag zouden komen vermoorden. U erop gewezen dat u niet antwoordde op de vraag, verklaarde u dat H.K. u had gezegd het huis te verlaten en dat dat betekende dat u vandaag vermoord zou worden. Bij een laatste poging, zei u uiteindelijk dat u niet wist of ze u nog waren komen zoeken. Gepeild of u hieromtrent iets van de burens had vernomen sinds uw vertrek uit de wijk, gaf u enkel aan dat de burens u hadden verteld dat het fout was de militie uit te schelden omdat zij de gevolgen van dergelijke daden kennen (CGVS, p. 28). Doorheen het volledige gehoor zijn tal van dergelijke voorbeelden aan te duiden. Zo had u het bijvoorbeeld over de schrik waarin u en uw familie leefden in het tijdperk van AAH, maar kon u dit tijdperk geenszins situeren in de tijd. U legde uit dat u zoveel haat voor de militie voelt, dat u niet op zoek gaat naar nieuws (CGVS, p. 8-9). Betreffende het zogenaamde bezoek van AAH eind juni 2015, kon u niet duiden waarom u wist of dacht dat het om AAH ging. Er zijn geen anderen, luidde uw verklaring (CGVS, p. 19). U kon verder niet verduidelijken waarom u denkt dat AAH uw vader vermoordde. U bleek 100% zeker te zijn van de daders, maar kon geen concrete motieven aanhalen voor deze assumptie (CGVS, p. 26). Ook wat betreft de talloze vragen aangaande de vervolging die u in het verleden zou ondergaan hebben, bleek u niet eenduidig te kunnen antwoorden. Aanvankelijk stelde u vóór 2015 nooit moeilijkheden of problemen in uw wijk of daarbuiten gekend te hebben. U stelde daarentegen de vraag: ‘welke problemen kunnen we hebben, we gingen op onze weg (naar het werk) en keerden zo terug’ (CGVS, p. 9). Hoewel u later wél meermaals aanhaalde in het verleden vervolgd te zijn geweest, was u niet capabel deze vervolging duidelijk vorm te geven. U haalde de slechte omstandigheden op school aan, maar kon hierover niet uitweiden (CGVS, p. 10-11). U had het over controles van identiteitskaarten van soennieten aan de controleposten, maar u bleek achteraf zelf nooit te zijn tegengehouden (CGVS, p. 9). U had het over de

milities die vrezen dat soennieten in sjiitische gebieden bepaalde dingen (informatie) zouden overbrengen, maar kon niet verduidelijken wat u daar precies mee bedoelde. De milities zouden jullie daarom achtervolgen van zodra jullie zich verplaatsen, zoals naar de markt gaan, maar zelf werd u nooit achtervolgd (CGVS, p. 20). Verder gaf u tevens geen duidelijk overzicht over de vroegere pogingen tot ontheemding en kon u ze niet concretiseren (CGVS, p. 15-16). Op geen enkel van bovenstaande vragen kon u een rechtstreeks en duidelijk antwoord geven, hetgeen ernstig doet twifelen aan uw welwillendheid, minstens de ernst van uw relaas.”

Het loutere feit dat verzoeker en zijn familie in stresserende en gevaarlijke omstandigheden zouden hebben moeten overleven, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker maakte immers deze stresserende en gevaarlijke omstandigheden zelf niet aannemelijk.

Verder zijn verzoekers beweringen in zijn verzoekschrift dat het voor hem onmogelijk is om documenten te verzamelen teneinde aan te tonen dat zijn vader werd vermoord door sjiitische milities niet te rijmen met het feit dat hij bij zijn aanvullende nota bijkomende stukken voegt die volgens hem aantonen dat zijn vader werd vermoord door de sjiitische milities (rechtspiegingsdossier, stuk 9). Uit deze bijkomende stukken blijkt hoe dan ook geenszins dat zijn vader werd vermoord door sjiitische milities. De aanklachten en de verhoren van verzoekers moeder betreffen immers louter haar eigen verklaringen en het medisch rapport bevestigt enkel dat verzoekers vader om het leven kwam door een kogel in het hoofd en in de borst. Nergens uit deze stukken valt af te leiden dat zijn vader zou zijn vermoord door sjiitische milities. Dit klemt des te meer daar verzoekers moeder tijdens haar gehoor van 4 juli 2015 uitdrukkelijk verklaarde dat zij geen persoonlijke vijanden hadden. Bovendien moet erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Voorts dient opgemerkt dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker essentiële en frappante elementen zoals een publiekelijke scheldtirade aan het adres van de sjiitische milities hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers. Op welke wijze het feit dat verzoeker niet werd bijgestaan door een advocaat tijdens zijn interview op de DVZ of dat hij het kort diende te houden hem zou hebben verhinderd melding te maken van het incident dat in zijn hoofde dé aanleiding zou zijn geweest om zijn land van herkomst te ontvluchten, kan niet worden ingezien. Dat verzoeker tijdens zijn scheldtirade dermate hysterisch was dat hij zich heden niet kan herinneren wie hem trachtte te kalmeren, is slechts een blote bewering. Redelijkerwijze kan van verzoeker worden verwacht dat hij een duidelijk antwoord kan geven dan “de mensen” op de vraag naar wie hem trachtte te kalmeren, temeer daar dit incident volgens zijn verklaring dé aanleiding was om zijn land te ontvluchten. Voorts slaagt verzoeker er in onderhavig verzoekschrift nog steeds niet in de rol van H.K. te verduidelijken en komt hij niet verder dan de blote bewering dat hij zeker weet dat H.K. goede contacten had met de milities, dat hij een goede vriend was en dat hij diens waarschuwingen serieus nam. Geenszins doet dit afbreuk aan de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing:

“Vervolgens is ook de rol van H.K. in de nasleep van de scheldpartij erg onduidelijk. Hij zou u enkele uren na de scheldpartij gebeld hebben met de waarschuwing dat u het huis moest verlaten omdat u anders hetzelfde lot als uw vader zou ondergaan (CGVS, p. 19). U gevraagd hoe H.K. wist dat u vermoord zou worden, verklaarde u dat dergelijk nieuws zich rap verspreidt in een volkswijk als de uwe. Nogmaals gepeild hoe hij dan zou gehoord hebben dat de militie u wilde vermoorden, zei u: ‘Wie heb ik uitgescholden? Voor de militie word ik beschouwd alsof ik de god heb uitgescholden ’ (CGVS, p. 27). U antwoordde telkens naast de kwestie. Gepolst of H.K. enkel uitging van vermoedens, verklaarde u dat hij het zeker wist gezien hij anders zou gezegd hebben dat u thuis mocht blijven. Pas nadat u uitdrukkelijk werd gevraagd of H.K. connecties had bij de milities, stelde u dat hij waarschijnlijk vrienden had die lid zijn van AAH, gezien hij op die manier te weten gekomen is dat er iets met u zou gebeuren. Dat u niet spontaan en direct aangaf dat H.K. vrienden heeft bij de militie en deze mogelijkheid pas opperde nadat u er uitdrukkelijk naar werd gevraagd, is niet aannemelijk. Bovendien blijkt u verder niet te weten van wie H.K. dan specifiek de informatie zou vernomen hebben. U hiernaar gevraagd, bleef u

opnieuw vaag. U verklaarde dat als AAH iemand wil vermoorden, zij zich geen zorgen maken over mogelijke passanten (CGVS, p. 27). U de vraag een laatste keer uitdrukkelijk voorgelegd, kon u plots wel helder antwoorden: 'hij heeft dat gehoord van zijn vrienden die aangesloten zijn bij de milities en hij heeft me meegedeeld dat ik vandaag vermoord zou worden. Moet ik hem dan vragen van wie hij dat vernomen heeft?'. U erop gewezen dat dat toch wel belangrijke informatie is, haalde u vervolgens een nieuwe versie van uw verhaal aan. U verklaarde ditmaal: 'Als de milities iemand willen vermoorden, gaan zij wandelen en dat rondvertellen. Toen ik AAH uitschold, stonden daar zeker mensen die dit uit eigenbelang aan de milities hebben gezegd. Dat H.K. iets horen vallen heeft, is normaal.' (CGVS, p. 27). Er kan duidelijk gesteld worden dat u ook over dit onderwerp weinig concreet was, de vragen niet eenduidig beantwoordde en geen duidelijkheid kon scheppen."

Tevens dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motivering in de bestreden beslissing:

"Of de militie u nog zijn komen zoeken, blijft eveneens onbeantwoord. Zoals hierboven reeds uiteengezet, antwoordde u erg ontwijkend op de vragen hieromtrent. U herhaalde dat de milities u vandaag zouden vermoorden mocht u in Irak zijn. Uiteindelijk gaf u toe niet te weten of de militie u kwam zoeken na de scheldpartij gezien u onmiddellijk, na de waarschuwing van H.K., vertrokken bent (CGVS, p. 27-28). U gevraagd of u zich hieromtrent geïnformeerd had bij de bureu, gaf u geen antwoord. U begon daarentegen over wat uw bureu hadden gezegd tijdens de vermeende scheldpartij (CGVS, p. 28). Dat u op geen enkele manier lijkt geïnformeerd te hebben naar het feit of u gezocht werd door militieleden, heeft weinig blijk van een oprechte interesse in uw eigen situatie. Nochtans vormt de vraag of de militie u kwam zoeken een essentieel onderdeel in de beoordeling van uw (actuele) vrees voor vervolging. Gepeild naar waarom u ook in een andere wijk gevaar zou lopen, verklaarde u dat hun bronnen overal zijn en dat u gearresteerd zou worden indien u niet door de militie vermoord zou worden. Waarom u plots verklaarde dat u gearresteerd zou worden, legde u uit: 'gewoon omdat ik soenniet ben. Ze (de militieleden) zouden het wel regelen met leger en politie om geld te krijgen en ons op te sluiten' (CGVS, p. 29). Dat u gearresteerd zou worden, is evenzeer louter een vermoeden en kent geen enkele grond. U erop gewezen dat u nochtans – voor zover u weet- nooit gezocht geweest bent door de milities, verklaarde u plots dat zij u nooit kwamen zoeken omdat u het land verlaten had. U echter geconfronteerd met het feit dat de milities niet weten dat u in het buitenland vertoefd, negeerde u deze opmerking en verwees u naar de algemene situatie. Zo verklaarde u dat u zou ontvoerd of vermoord worden van zodra er zich een explosie in een sjiitisch gebied zou voordoen (CGVS, p. 29). Deze uitspraak heeft helemaal geen betrekking op uw asielrelaas en is enkel een veronderstelling die op geen enkele manier gestaafd werd door concrete aanwijzingen."

Waar verzoeker opmerkt dat hij als soenniet in Bagdad het risico loopt het slachtoffer te worden van het geweld van de sjiitische milities, dient vastgesteld dat noch uit de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 7), noch uit de door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-10) blijkt dat soennieten louter omwille van hun geloofsovertuiging een gegronde vrees voor vervolging kennen; een beoordeling *in concreto* van de persoonlijke omstandigheden blijft noodzakelijk. Dienaangaande dient erop gewezen dat hoger reeds is gebleken dat verzoeker er niet in slaagt zijn asielrelaas aannemelijk te maken, alsook dat hij in zijn verzoekschrift verder enkel verwijst naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst

een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*“IDP’s”*) op te vangen (*“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER